

JORDI PLAY/ARXIU

Senyor Ridaó, també assegurari-
eu que aneu a la mateixa barca
que Alfred Bosch?

—Evidentment que allò que ens
uneix és molt més que allò que ens se-
para. Hem compartit militància a ERC
fins fa només sis mesos. Crec que tots
dos volem un país socialment just i po-
líticament independent.

—Veient com s'ha plantejat el pro-
cés d'elecció del candidat a Madrid
d'ERC, si Bosch és la renovació vós
seríeu...

—No sóc ningú per a definir els
altres. En tot cas m'agradaria que, jun-
tament amb Tardà, poguéssim ser la ga-
rantia que la defensa dels ciutadans de
Catalunya independentistes i d'esquer-
res continuarà present a Madrid com
els darrers quatre anys. Segurament, la
feina feta aquesta legislatura ens avala.

—Els vostres adversaris polítics us
reconeixen una feina feta ingent, fins
i tot, tot sovint més que alguns dels

“Esquerra no ha fet 'peix al cove' ni ha estat un aliat del PSOE”

L'actual cap de llista d'Esquerra al Congrés dels Diputats, Joan Ridaó (Rubí, 1967), defensa la seva gestió i vol repetir a les eleccions del 20N. Sobre la possibilitat d'anar de número 2, diu que “primer hem de decidir qui és cap de llista i després ja vagarà de parlar de tot”.

Mantenir la confrontació “no vol dir convertir-nos en un grup amb discurs únic”

vostres companys de partit. Es compleix allò de: “A terra, que vénen els nostres!”?

—Sempre és positiu que et reconguin la feina, tant des de dins del partit com de fora. De totes maneres, en un moment precongressual és lògica aquesta situació.

—Amb sis mesos de militància n’hi ha prou per a presidir un partit de vuitanta anys d’història?

—Ho estableixen els estatuts del partit, i el dia 17 de setembre ho avalarà la militància. Si es compleixen els estatuts del partit i disposes del suport necessari, pots presidir Esquerra. El repte, però, no és arribar-hi; un cop al càrrec és quan comença un procés de feina ingent.

—Moltes veus a ERC defensen un canvi d’estratègia. En quina mesura aquestes crítiques afecten la vostra gestió a Madrid i la de secretari general?

—Els darrers resultats electorals han estat dolents, i és lògic que molta gent vulgui canviar el rumb. Sigui com sigui, el partit fa vuitanta anys que defensa el país des de propostes republicanes i progressistes. Es pot canviar tot el que calgui, però no pots deixar de ser tu mateix. Però deixeu-me també que reivindicui la feina feta des del grup parlamentari, perquè aquests dies s’han sentit crítiques que demostren un gran desconeixement de la feina feta a Madrid, o senzillament mala fe. ERC no ha fet *peix al cove*, no ha estat un aliat del PSOE. Crec, humilment, que hem estat clarament la veu d’esquerres i catalana al Congrés, i només cal veure el diari de sessions i les votacions per a adonar-se de quina ha estat la posició d’Esquerra.

—Si l’estratègia fins ara no ha funcionat electoralment, quina proposeu, com a full de ruta a Madrid? Confrontació o política de pactes?

—A Madrid s’hi ha d’anar a fer política, és a dir, a fer valer els vots,

a defensar el teu programa i a ser exigent amb el govern. Durant els darrers quatre anys, hi ha hagut molta més confrontació que no pactes. Només cal veure la nostra posició en àmbits econòmics, nacionals, laborals i ambientals. No crec que sigui l’hora de canviar aquesta línia de confrontació. Però això tampoc no vol dir convertir-nos en un grup amb un discurs únic.

—Carles Bonet us retreia de no haver ofert un pacte a ICV i PSC per a articular una llista a Madrid. Què li responeu?

—Sempre són benvingudes totes les aportacions, i això demostra la riquesa i la pluralitat d’opinions dins el partit i a l’independentisme. Segurament, cada militant, cada votant, cada simpatitzant té una idea diferent d’allò que cal fer. En tot cas, tothom sap que ara com ara és inviable, aquesta proposta.

—És simplista de contraposar l’eix nacional al social?

—Evidentment, a més de ser un error. El país és la seva gent i no es poden separar els interessos nacionals de les reivindicacions socials. Fa molts anys que aquesta concepció va ser abandonada. No podem buscar un país independent socialment injust.

—De què us penediu, si és que us penediu de res, quant a la vostra gestió com a secretari general?

—De segur que si tingués l’oportunitat de tornar endarrere canviaria moltes coses; dir que no em penedeixo de res seria arrogant. Però, sigui com sigui, no em penedeixo d’haver acceptat el repte de ser secretari general en uns moments tan complicats.

—Si sou escollit cap de llista sereu generós amb Alfred Bosch?

—Evidentment, des de l’inici del procés congressual hem demostrat bones dosis de generositat. La política és un esport col·lectiu, i no individual.

—Estaríeu disposat a ser número dos de Bosch?

—De primer, hem de decidir qui és cap de llista i després ja vagarà de parlar de tot.

— Si perd, que farà Joan Ridaó?

—Allò que he fet des que tinc consciència política, treballar per la llibertat del país.

Si feu primàries per a escollir qui encapçala la llista d’Esquerra a Madrid, què pot oferir Alfred Bosch que no ofereisca Joan Ridaó?

—El meu motiu per haver acceptat és molt clar. Estem en un moment en què bona part de la societat catalana demana d’anar a Madrid havent reaccionat al que ha passat els últims anys. Des de l’últim cop que va haver-hi eleccions catalanes, només en aquests quatre anys, hi ha la sentència de l’Estatut; la reacció massiva de la ciutadania contra la castració de l’Estatut; la sentència del Constitucional que posa en qüestió un dels pilars de la Catalunya autònoma —la immersió lingüística—; les paraules de Jordi Pujol —molt rotundes—; les consultes sobre la independència; la crisi econòmica galopant, amb el rerefons del dèficit fiscal; el moviment dels indignats... No es pot anar a Madrid xiulant com si res, perquè han passat coses molt gruixudes: coses de país i coses socials davant les quals els partits polítics han de reaccionar. Des de la candidatura renovadora de Junqueras i la seva gent s’intenta reaccionar, i proposen una persona independent que ha treballat a la societat civil i no s’ha mogut dins de cap partit polític. Volem intentar reconnectar amb la societat que s’ha mogut tant i que els últims anys ha passat davant de la política convencional. És una aposta clara. Jo l’accepto i hi combrego.

—Això vol dir un canvi d’estratègia a Madrid per part d’aquesta nova Esquerra que proposa Junqueras?

—No. Hi ha una adaptació a un canvi del país. No és que Esquerra, de sobte, s’hagi il·luminat o la nova gent que hi entra hagi canviat de parer. S’intenta respondre a uns canvis profunds i molt accelerats. No reaccionar davant d’això és una inconsciència. Alguns altres partits no hi reaccionen. Penso que l’obligació d’aquells que representen la gent és escoltar la veu del carrer.

—Aquests darrers anys la representació d’Esquerra a Madrid no ha escoltat la veu del carrer?

—Jo no puc parlar dels últims anys. Però crec que ara, de manera molt clara, s’ha encès l’alarma. Si hem de fer cap judici és el que hi ha al cap de tothom de l’òrbita d’Esquerra: els

Quico Sallés